

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Paa Udvandreraskibet

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 308. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann12tom-shoot-idm140026786968032/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Og om jeg lagdes paa Stejle og Hjul
og bandtes med Strikker fast,
da skreg jeg Hævn over Verden ud,
saa Stejle og Strikker brast.

Farvel, min elskede Hjertenskær,
Gud give Dig Hvilen sød!
For mig er der intet blivende Sted,
ej Hvile i Liv eller Død.

PAA UDVANDRERSKIBET

Stille de sad paa Damperens Dæk:
der var Alvor over de rolige Træk.

Hen over Atlanterhavsvoven de gled,
og Havet mærked, da Sol gik ned.

En Træktugt-Skare, en Udflyver-Flok;
hver tænkte paa sit — det var broget nok.

En undertrykt Taare i Øjet blinked:
Hjemmet var svundet, men Fremtiden vinked.

Den listende Tvivl, den krybende Kummer,
de skulde vel veksles i Dollar-Summer!

Og se, over Voverne Stormsvalen gled,
hvis Hjemsted og Rede slet ingen véd.

Og Røgen stod sort over Skorstenens Rørd:
fjernt til Maalet, og langt til Land!

Der sad de stille paa Damperens Dæk,
og Natten faldt over de blege Træk.

Da lød der en Sang. Den var simpel nok —
dog lytted hele den brogede Flok.

Da skinned de Øjne, da smilede de Kinder —
og Horisonten blev lys af Minder. — —